

ТИХИЯТЪ ГЛАСЪ

Бесѣда отъ Учителя

София — 1929

ТИХИЯТЪ ГЛАСЪ

Бесѣда отъ Учителя

София — 1929

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

1950

Тихиятъ гласъ.

Сега ще прочета 6 гла-
отъ Евангелието на Матей, а за
новата 1929 година всѣки самъ
да си прочете 21 глава отъ
Откровението. Общиятъ сборъ
отъ цифритѣ на 1929 година е
21. Като размѣните мѣстата
на числата 2 и 1, ще получите
числото 12. Какво означаватъ
числата 12 и 21? — Числото 12
е идеалъ на човѣшката ду-
ша за единъ разуменъ, мж-
дъръ животъ. Числото 21 е из-
разъ на великата Любовь, коя-
то осмисля нѣщата, която носи
безсмъртие.

Годината 1929 показва двѣ важни нѣща за човѣка. Първо: тя опрѣдѣля пѣтя, по който човѣкъ трѣбва да върви. Кой е този пѣтъ? — Божествениятъ. Второ: тази година показва методитѣ, чрѣзъ които човѣкъ може да ликвидира съ своята карма и да подобри положението си. Въ 1929 година има двѣ деветорки, сумата на които дава числото 18 — емблема на егоизъма въ човѣка. И въ Гисанието е казано, че числото 18 прѣдставлява егоистичното у човѣка. Тѣй както се развива човѣкъ днесъ, въ своето човѣшко естество, билъ той мъжъ или жена, е егоистъ. Защо? — Докато човѣкъ мисли само за себе си, за своето лично благо, за своето до

бро, за своята свобода, за наука и знания само за себе си, той е егоистъ човѣкъ. Сега може да се явятъ много противорѣчия и да кажете: „Не трѣбва ли човѣкъ да бж е ученъ?“

— Да, човѣкъ трѣбва да бжде ученъ, но каква наука трѣбва да владѣе? Каква наука има въ лисицитѣ? Каква наука има въ вълцитѣ? Каква наука има въ змиитѣ? Или, каква наука е тази, науката за задушливитѣ газове? Или, каква наука е тази, която учи хората, какъ да погребватъ своитѣ умрѣли? Всичко това не е наука. Истинска положителна наука е тази, която създава условия за проява на живота, както и за подобрене на живота; истинска на-

ука е тази, която внася въ душата на човѣка Любовь, Мждрость, Истина и Правда. Каква наука има въ това, дѣто Мойсей хвърлилъ плочитѣ, на които били написани Божиитѣ заповѣди? Каква наука има въ това, да знаятъ хората, че Мойсей изгорилъ златното теле, на което евреитѣ се кланяли? Той турилъ праха отъ изгореното теле въ вода и накаралъ евреитѣ да я изпиятъ. Какво означава това? Истинската наука не седи въ знанието на тѣзи факти, но въ разбиране дълбокия смисълъ на тѣзи факти. Съ тази постъпка Мойсей искалъ да каже на евреитѣ, че човѣкъ може да познае Бога, само слѣдъ като изпие, слѣдъ като съвършено

изгуби своето злато, т. е. своето богатство и осиромашее. Докато човѣкъ има златно теле, което държи като идолъ на своята душа, той не може да познае Бога. Затова, който има пари, трѣбва да ги изяде и изпие, докато най-послѣ каже: „Наживѣхъ се вече“. Слѣдъ това той ще започне да се учи, да се моли, да търси Бога.

При сегашното положение, въ което човѣкъ се намира, той посветява цѣли 16 години, докато свърши университетъ, а слѣдъ това търси начинъ, какъ да осигури живота си. Днесъ повечето мъже и жени се женятъ, нареждатъ си работитѣ, дѣца се раждатъ и умиратъ, но при все това работитѣ

имъ оставатъ неуредени. Покажете единъ човѣкъ въ свѣта, на когото работитѣ да сж напълно уредени! — Нѣма такъвъ човѣкъ. Най-послѣ, като видятъ тия хора, че не могатъ да наредятъ работитѣ си, казватъ: „Нищо, като отидемъ на онзи свѣтъ, тамъ всичко ще се нареди“. Питамъ: кой отъ васъ има опитността, да е разбралъ отъ своя заминалъ баша или майка, дѣдо или баба, какво има на онзи свѣтъ? По този въпросъ всички покойници мълчатъ, като риби. Всички единодушно казватъ: „Не е позволено да се говори по тѣзи въпроси“. Чудна работа! — Не било позволено да се говори Истината. Кога мълчи човѣкъ? — Когато има да дава. Обаче,

когато има да взима, той говори. Когато казваме, че човѣкъ е лошъ, че грѣши, разбираме, че той е свободенъ. Само свободниятъ човѣкъ може да грѣши. Но като грѣши човѣкъ, той става робъ на грѣха, и по такъвъ начинъ самъ се ограничава. Значи, всѣки човѣкъ е свободенъ да грѣши, но отъ тази свобода, именно, той става робъ на грѣха, самъ се ограничава. Слѣдователно, който служи на грѣха, той се подчинява на закона на ограничението, който не му носи добро. Искан ли човѣкъ да излѣзе изъ този законъ, той трѣбва да работи за придобиване на своята свобода.

И тъй, два закона съществуватъ въ свѣта: законъ на огра-

ничението и законъ на свободата. Свободата се проявява по два начина, но послѣдствията на тия прояви сж различни. При първия начинъ, въ желанието си да бжде свободенъ, човѣкъ грѣши, и по такъвъ начинъ се заробва. Това показва, че този човѣкъ не е готовъ за тази свобода. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ е бѣденъ, послѣденъ сиромасъ, нѣма петъ парчи въ джоба си. Тази сиромашия го ограничава, а той иска да бжде свободенъ. Отива при единъ, при втори, при трети богаташъ, моли се да му помогнатъ, но всички го пждятъ. Най-послѣ той казва: „И азъ искамъ да бжда свободенъ човѣкъ! Мое то достоинство се уронва отъ това положение, въ което съмъ

изпадналъ“. Намира тогава от-
тукъ оттамъ около 500-600 ле-
ва, купува единъ револверъ
съ 12 патрона, прѣсрѣща на
пѣтя нѣкой богаташъ, посочва
му револвера си и му казва:
„Чакай, сега ще ме разберешъ,
кой съмъ! Или ще дадешъ,
каквото имашъ въ джоба си,
или ще те убия на мѣстото!“
Богаташътъ веднага дава, как-
вото има, и въ този случай се
заробва, изпада въ ограниче-
ния; бѣдникътъ пъкъ сега е сво-
боденъ. Обаче, законитѣ на
държавата сж противъ крадци-
тѣ. Веднага улавятъ този кра-
децъ, взиматъ паритѣ му, а не-
го турятъ въ затворъ. Значи,
той е билъ врѣменно свобо-
денъ, а послѣ го ограничаватъ,
поставятъ го въ затворъ.

Вториятъ начинъ, по който може да се придобие свободата, е чръзъ правене добро. Доброто, значи, води човѣка отъ заробването, отъ ограничението, въ което се намира, къмъ свобода. Напримѣръ, даденъ човѣкъ е заробенъ отъ нѣкакво ограничение, но е богатъ, има много пари. Той започва да дава пари на този, на онзи, помага имъ, и по такъвъ начинъ си спечелва много приятели. Като печели приятели, съ това той придобива и свободата си. Човѣкъ трѣбва да дава по закона на Любовта, да знае, кому колко да дава. Защо? — Понеже всѣки день, всѣка година има свои опрѣдѣлени задължения. Задълженията произтичатъ отъ факта, че

всички хора сж органи на Божественото тѣло. Щомъ живѣемъ въ Бога, ние сме Негови функции. Въ това отношение ние трѣбва да бждемъ носители на Божиитѣ мисли и чувства.

Ще ви задамъ слѣднитѣ въпроси: колко трѣбва да яде човѣкъ? — Колкото му е нужно. Какъ се храни организъмътъ? — Когато кръвта минава прѣзъ клѣткитѣ на организма, всѣка клѣтка задържа отъ нея само толкова, колкото ѝ е необходимо, а излишната частъ отъ кръвта остава да върви нататкъ изъ организма, да продѣлжава своя пътъ. Клѣткитѣ въ човѣшкия организъмъ нѣматъ хамбаръ, въ който да складиратъ излишъка отъ храната. Ако клѣт-

китѣ си направятъ хамбаръ, веднага въ тѣлото на човѣка започва да се развива нѣкакъвъ туморъ. Образува ли се нѣкждѣ изъ тѣлото на човѣка такъвъ хамбаръ, той вече е кандидатъ за онзи свѣтъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да се земе съ задачата да учи всички свои кираджии, всички свои близки, които живѣятъ въ него, да не правятъ хамбари. Докато въ тѣлото на човѣка нѣма хамбари, той е здравъ и младъ. Нѣкой казва: „Какъ може да се живѣе безъ хамбаръ“? Защо е необходимъ хамбаръ на човѣка? Ще кажете, че докато човѣкъ има пълень хамбаръ съ запасна храна, гладенъ нѣма да остане. Питамъ: ако вие сте човѣкъ, пълень

съ магнетическата сила на Божията Любов, ще имате ли нужда отъ хамбаръ? — Нѣма да имате. Отдѣто минете, вие ще привлечате хората, и гладенъ никога нѣма да останете. На какво се дължи това привличане? — На вътрѣшната красота въ този човѣкъ. Такъвъ човѣкъ е уменъ, добъръ, съ по-високо съзнание отъ това на обикновенитѣ хора.

Казвамъ: когато човѣкъ говори, нѣма правила, по кой начинъ трѣбва да говори. Начинътъ, по който азъ правя доброто, не е общъ за всички хора. Този начинъ е специаленъ за мене. Може-би, азъ имамъ обичай да правя добро сутринъ, другъ — на обѣдъ, а трети — вечеръ. При това, въ

тия три момента отъ деня и начинитѣ за правене на добро сж свършено различни. Всѣки човѣкъ има особенъ часъ, особенъ день, въ който той прави добро. Мнозина казватъ, че когато човѣкъ прави добро нѣкому, трѣбва да му каже поне една сладка дума. — Не, човѣкъ може да направи нѣкому добро и безъ да му каже сладка дума. Напримѣръ, имало единъ гагаузинъ, търговецъ въ Бургазъ, който правилъ добро, безъ да казва сладка дума на човѣка. Напротивъ, той даже се отнасялъ грубо съ тия, на които правилъ добро. Когато дохождалъ нѣкой просекъ въ дюкяна му, той го изгонвалъ, нахоквалъ, като му казвалъ: „Махни се оттукъ, очитѣ

ми да не те видятъ!“ Просекътъ си излизалъ тжженъ, наскърбенъ. Този търговецъ ималъ силно развита съвѣсть, и щомъ просекътъ се отдалечавалъ, той веднага изваждалъ отъ касата си 10-15 лева, и хуквалъ да го гони ту въ една, ту въ друга улица. Най-послѣ го настигалъ въ нѣкоя затънтена улица, по-смущвалъ го малко и му казалъ: „На, вземи тия пари“. Слѣдъ това се връщалъ въ дюкяна си доволенъ.

По сжщия начинъ и сждбата постжпва съ васъ. Въ първо врѣме, като този търговецъ, тя ни пжди отъ дюкяна си, и послѣ ни намира въ нѣкоя затънтера улица, смущва ни малко и туря 20 лева въ джоба ни. Ако вие мислите, че свѣтътъ ще ви

посрещне съ лаврови вѣнци, лъжете се. Да, въ началото може да има вѣнци, но въ края бждете увѣрени, че ще има развѣнчаване. Мислите ли, че онази пѣвица, която е била посрещана на сцената съ лаврови вѣнци и ржкоплѣскания, утрѣ като изгуби гласа си, ще има сжщия приемъ? — Не, друга нѣкоя ще дойде на мѣстото ѝ, а първата ще се гърчи отъ мъжки, че мѣстото ѝ е заето. Всичко това привидно е така. Сегашниятъ животъ е прѣходенъ, и това ни най-малко не трѣбва да ни обезсърдчавѣ. То е методъ на възпитание. На земята още не е дошълъ онзи истински идеаленъ животъ, къмъ който се стремимъ.

Често казватъ: „Човѣкъ трѣбва да прави добро!“ — Да, чо-

вѣкъ трѣбва да прави добро, но доброто, въ широкъ смисълъ на думата, не сжществува на земята. И Любовьта, въ този смисълъ, не сжществува на земята. На земята има прояви на Любовьта, но конкретно, като велика, мощна сила, тя не може постоянно да живѣе въ човѣка. Ако Любовьта би живѣла на земята, между хората нѣмаше да има бѣсилки, нѣмаше да има затвори — отъ единия до другия край на земята щѣха да се чуватъ само пѣсни и веселби. Нѣкой казва: „Азъ обичамъ еди-кого си, любя го.“ — Това е само частична проява на Любовьта, но самата Любовь още не е дошла. Ако, наистина, това е самата Любовь, питамъ: какъ е възможно днесъ

да обичашъ този човѣкъ, а утрѣ да му измѣнишъ? Каква е тази любовъ? Казано е въ Писанието: „Любовъта никога не отпада“. Понеже Богъ е Любовъ, Той нито се измѣня, нито се промѣня. Казвате: „Ние се стремимъ къмъ Бога“. — Щомъ се стремите къмъ Бога, трѣбва да имате въ съзнанието си само една идея за Бога, а именно: Богъ е Любовъ, която нито се измѣня, нито се промѣня.

Въ човѣка се различаватъ двѣ съзнания: човѣшко и Божествено. Човѣшкото съзнание кара човѣка а се обижда, когато нѣщо не е по волята му. Той започва да се гнѣви, иска да си отмъсти на този, на онзи, сърди се, недоволенъ е. Слѣдъ това Божественото съзнание

започва да му говори: „Прости на тия хора, дѣто не ти угоди-ха. Слабости иматъ, затова сж сгрѣшили!“ Тия двѣ съзнания въ човѣка вървятъ паралелно. Богъ въ насъ ни учи, какъ трѣбва да живѣемъ, но ние казваме: „Господи, засега Ти стой малко настрана. Ние имаме своя теория, която трѣбва да приложимъ въ живота си, да видимъ, какви резултати ще даде!“ Господъ отстѣпва и казва: „Добрѣ, приложете вашата теория!“ Докато ние сждимъ хората, работата върви добрѣ, но щомъ започватъ да ни сждятъ, работата ни трѣгва злѣ. Казано е въ Писанието: „Който сжди, сжденъ ще бжде. Съ каквато мѣрка мѣрите, съ таквазъ ще ви се отмѣри!“

Ние не говоримъ за външнитѣ прояви на човѣка, но за проявитѣ на човѣшкого съзнание. За насъ е по-важно, какво е съзнанието на човѣка, а не това, какви думи е казалъ. Когато съзнанието на човѣка е раздвоено, той минава за лошъ човѣкъ. Въ момента, когато съзнанието на нѣкой човѣкъ, или светия, или на нѣкой ангелъ се раздвои, имаме лоши прояви. И обратно: въ момента, когато съзнанието на кого и да е се съедини, имаме добри прояви. Десетъ пѣти на день човѣкъ може да бжде светия, праведенъ, и десетъ пѣти на день може да бжде грѣшникъ. Много писатели, поети пишатъ за Любовьта, за доброто въ свѣта. За Любовьта, както и за доб-

рото не се сжди само по външнитѣ прояви на човѣка, но се взиматъ прѣдъ видъ вжтрѣшнитѣ мотиви, вжтрѣшнитѣ по-тици за проявлението на Лю-бовъта къмъ нѣкого, или за правене добро нѣкому. Какъ мислите, добро ли ви прави банкерътъ, когато ви дава 20,000 лева на заемъ съ 40% лихва? Има ли той любовъ къмъ васъ? — Докато му из-плащате редовно полицитѣ си, вие сте честенъ, почтенъ чо-вѣкъ прѣдъ него, и той ви оби-ча. Прѣстанете ли да изплаща-те полицитѣ си, вие сте безче-стенъ човѣкъ, вагабонтъ, и той прѣстава да ви обича. Казватъ, че най-идеалната любовъ на зе-мята била майчината, изобщо родителската. Какво виждаме,

обаче? Достатъчно е синътъ или дъщерята да не изпълнятъ желаніята на родителитѣ си, и тѣ измѣнятъ своята любовь къмъ тѣхъ. Значи, любовта на майката и бащата къмъ дѣцата се измѣня; сжщо тѣй се измѣня и любовта на дѣцата къмъ тѣхнитѣ родители. Гледате нѣкое малко дѣте пригрѣща майка си, радва ѝ се, не може безъ нея, но колкото повече расте, любовта къмъ майка му охлажда, и когато това дѣте порасне, стане голѣмъ момъкъ, той казва на майка си: „Ти повече не ми трѣбвашъ. Азъ ти благодаря за всичко, което направи заради мене. Отсега нататъкъ азъ ще правя сжщото за друга нѣкоя.“ Това сж специфични прояви на Лю-

бовъта, но човѣкътъ не е въ тѣхъ. Това състояние на човѣка е отчасти подобно на състоянието, въ което се намиратъ рибитѣ. Една риба снася хиляди яйца и ги оставя на произвола на сждбата. Тя не се грижи повече за тѣхъ. За кое по-рано да се погрижи? Има ли рибата любовъ къмъ тия хиляди яйца? Слѣдователно, когато нѣкоя майка не обича своя синъ, тя атавистически прѣживѣва състоянието на рибата. Тази любовъ е рибишка. Наблюдаватъ нѣкой сомъ, движи се изъ водата, мърда мустацитѣ си, дано улови нѣкоя жертва, да я глътне.

Прѣзъ тази година отъ всички се иска правилна философия на съзнанието. За да опра-

вятъ хората работитъ си, кога и да е, все трѣбва да дойде една година, подобна на 1929, чийто сборъ. отъ цифритъ да даде числото 21 или обратното на него — 12. Все трѣбва да дойде една година, която да съдържа двѣ деветорки. Какво е значението на цифритъ, които образуватъ 1929 година? — Числото едно, т. е. единицата означава неизмѣнното Божествено начало на нѣщата. Числото 9 показва различнитъ възможности у човѣка за добро и зло. Числото 2 прѣдставлява егоизъма въ човѣка, който е причина за спорове, неразбирания между тѣхъ и т. н. Когато съберете $1 + 2 = 3$. Тройката е процесъ на равновѣсие. И сега, като извадите 3 отъ 9, т. е.

отъ доброто, ще получите б, което показва, че човѣкъ трѣбва да напусне злото, егоистичното въ себе си и да дойде въ Божествения животъ.

Единицата е законъ на Мждростъта; двойката — законъ на Любовьта. Ако боравите съ Любовьта безъ Мждростъта, непрѣменно ще направите нѣкоя погрѣшка. Всѣки отъ васъ е ималъ, па и сега има, по единъ или повече приятели, които обича. Питамъ: слѣдъ като сте дружили нѣколко години съ тѣхъ, не сте ли си казали нѣкоя обидна, горчива дума? — Казали сте си. И какво правите слѣдъ това? — Дадете си грѣбъ единъ на другъ, и слѣдъ врѣме се помирите. Отдѣ придобихте този навикъ? Какво

правите пъкъ, когато обичате нѣкого? Обръщате лицето си къмъ него — искате и той да ви гледа, и вие него да гледате. Който не ви обича, гърба си обръща къмъ васъ, а който ви обича, лицето си обръща къмъ васъ. Споредъ окултизма, адътъ и небето се различаватъ, именно, по това. Като отидете въ ада, ще видите, че всички негови жители обръщатъ гърбоветъ си къмъ Бога и казватъ: „Не искаме да знаемъ за Бога!“ Отидете ли въ небето, тамъ всички жители обръщатъ лицата си къмъ Бога. Следователно, въ ада нѣма изгрѣвъ, тамъ сжществува вѣчень залѣзь. Въ небето, обаче, има вѣчень изгрѣвъ, понеже всички обръщатъ лицата си къмъ Бо-

га. Залъзътъ е символъ на изгубената Любовь. Щомъ слънцето залъзе, и Любовьта се изгубва. Изгрѣвътъ е символъ на намѣрената Любовь.

Прѣзъ тази година вие ще имате отношения на взимания-давания, съ редъ сжщества, нѣкои добри, нѣкои лоши, защото сж отъ разни степени на развитие. Ако сте умни, ще се ползувате отъ всички; ако сте гл. пави, повече ще страдате. И глупавиятъ има извѣстна интеллигентность, но въ всичкитѣ си пжтища той е своенравенъ, влѣдствие на което има повече изпитания и страдания. Глупавиятъ се мисли за божество, затова често иска да измѣня Божия планъ на нѣщата. Кой

човѣкъ до днесъ не е изказалъ своитѣ протести противъ Бога, защо го е поставилъ въ това общество, защо го е пратилъ на земята между тѣзи родители, защо не му е далъ голѣмо богатство, здраве и много знания? Глупавиятъ мисли, че Господъ трѣбва да се занимава само съ него: той да заповѣдва, а Господъ да изпълнява. Умниятъ, любещиятъ човѣкъ се познава по слѣдното качество: той разбира постъпките на онзи, който го обича, и знае, какво иска да каже чрѣзъ тѣхъ. Казвате: „Мжчно е да се познае, кой ни обича!“ — Да, разуменъ, любещъ човѣкъ трѣбва да бждешъ, за да познаешъ, кой те обича.

Мнозина казватъ: „Труденъ е духовниятъ пжтъ!“ — Споредъ мене, най-лесниятъ пжтъ е духовниятъ, но ако го знаешъ, разбира се; не го ли знаешъ, нѣма по-мжченъ пжтъ отъ духовния. Духовниятъ човѣкъ е прозорливъ, той знае отъ кого да иска, той знае и какъ да иска. За изяснение на мисълта си ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ царь въ древността обичалъ често да се дигизира, като се обличалъ въ прости, обикновени дрехи, а неговитѣ слуги се обличали като генерали, и така се разхождалъ изъ града, самъ, безъ никакви слуги, да проучава живота на своитѣ поданици. Единъ} день, тъй прѣоблѣченъ, царьтъ се раз-

хождалъ съ слугитѣ изъ своя палатъ. Въ това врѣме единъ просекъ успѣлъ да се промъкне до палата на царя и започналъ да проси милостиня отъ слугитѣ му. Като погледналъ къмъ царя, отминалъ го и си рекълъ: „Какво ще искамъ отъ тебе? И ти си бѣденъ, като менъ“. Така постъпватъ много отъ съврѣменнитѣ хора: искатъ помощъ отъ слугитѣ на царя, но отъ самия царь не искатъ. Като дойдатъ до него, погледнатъ го и си казватъ: „И ти си като насъ бѣденъ, нищо не можешъ да ни дадешъ!“ — и си заминаватъ. — Не, вие трѣбва да се спрете, именно прѣдъ човѣка облѣченъ съ дрипи. Той е дигизиранъ като бѣденъ, но е богатъ човѣкъ.

Само той може да ви помогне въ трудното положение, въ което се намирате. Това се отнася до съзнанието на човѣка. Това, което е облѣчено, наперено и вдига шумъ въ човѣка, то е и говиятъ слуга — ти отъ него нищо не проси. Дойдешъ ли, обаче, до онова, което външно е просто облѣчено, спри се тамъ и кажи своята дума, своята молба само единъ пжтъ — то ще ти помогне. То е Божественото въ човѣка. Ако знаете да Му говорите, нѣма да остане желание, което да не ви се изпълни. Когато желанията ви не се изпълняватъ, това показва, че вие искате помощъ отъ вашитѣ генерали, облѣчени хубаво, съ външенъ блѣсъкъ.

Тия генерали нѣматъ нишо въ себе си, тѣ не могатъ да ви помогнатъ — и тѣ сж бѣдни, като васъ.

Казвамъ: тази година ще се научите да различавате господаря отъ слугитѣ, царя отъ неговитѣ генерали. Това значи човѣкъ да познава себе си. Въ човѣшката душа се крие Божественото съзнание, което за да намѣри човѣкъ и да Му поиска помощъ, въ него трѣбва да утихне всѣка буря, всѣки шумъ, да изчезне всѣка завистъ, злоба, всѣко съмнѣние, маловѣрие и т. н. Изчезне ли всичко това отъ човѣка, той се поставя въ положение то на едно разумно дѣте, което чува и разбира тихия гласъ на Бога въ себе си. Про-

рокъ Илия бѣше смѣлъ човѣкъ, изкла 400 души, слѣдъ което трѣбваше да прѣкара 40-дневенъ постъ въ планината, да изкупи грѣховетѣ си. Тукъ, обаче, той можа да чуе Божия гласъ. Богъ му се яви по три начина: въ бурята, въ огъня и въ тихия гласъ. Отъ бурята и отъ огъня той се уплаши и избѣга, но като чу тихия гласъ, закри лицето си и позна Бога.

Тази година азъ ви пожелавамъ да чуете тихия гласъ на Господа въ васъ. Той носи красивото, великото, мощното въ свѣта. Когато тихиятъ гласъ дойде въ човѣка, тогава неговиятъ характеръ е създаденъ вече; тогава се проявява и неговата сила. Тихиятъ гласъ

прави човѣка силенъ и богатъ. Само богатиятъ човѣкъ може да бжде добъръ. П. Славейковъ казва: „Парице, парице, всесилна царице; съ тебе въ рая, безъ тебе на края“. Паритѣ означаватъ разумността въ човѣка. Съ тази пословица Славейковъ иска да накара хората да мислятъ. Той билъ голѣмъ философъ. Често българитѣ казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е простъ, той е роденъ за мотика, а хората го правятъ владика“. Това значи: мждриятъ човѣкъ може да стане владика, а глупавиятъ може да работи съ мотика.

И тъй, азъ ви пожелавамъ да получите доброто, което новата година носи. Онѣзи, които идватъ отгорѣ, ви казватъ:

„Тихи бждете!“ Миналата година ви казахъ да имате отворени очи, а тази година ви казвамъ да имате отворени торби, та кой какъ мине, да тури нѣщо въ тѣхъ. Не сж ли отворени торбитѣ ви, никой нищо нѣма да тури, и тѣ ще останатъ празни. Всѣки да закачи торбата си на рамото и прѣзъ цѣлата година да седи отворена. Торбата ви трѣбва да бжде отворена! Какво прѣдставлява тази торба? — Човѣшкото сърце. То трѣбва да бжде отворено за свѣтлината. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да има човѣкъ връзка съ Бога, съ възвишени и разумни сжщества! Тѣ сж тилѣ въ неговия животъ.

Сега, поздравлявамъ ви съ

новата година! Старата и новата година ще бждатъ заедно до 22 мартъ. До това врѣме старата година ще прѣдаде всичко на новата. Понеже новата година се ражда сега, тя е още малко, голо и босо дѣтенце, за което трѣбва да се погрижите: да го облѣчете, обуца и дрешки да му направите. Нека тия думи ви послужатъ като ребусъ за разрѣшение.

Бесѣда отъ Учителя, държана на 31/XII, срѣщу нова година, 12 ч. в.
на „Изгрѣвъ“.

